

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

20 marca 2023 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Karolina Obrębska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w dniu 20 marca 2023 r. w Poznaniu

sprawy z powództwa (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego w G.

przeciwko A. H.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Wągrowcu

z dnia 17 listopada 2022 r.

sygn. akt I C 325/22

oddala apelację.

/-/ Karolina Obrębska

UZASADNIENIE

Powód E. C. Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny w G. w pozwie wniesionym 27 lipca 2022 r. domagał się:

- zasądzenia od pozwanej A. H. kwoty 4116 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty;

-zasądzenia zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

Powód wskazał, że jego roszczenie wynika z umowy pożyczki zawartej przez pozwaną w dniu 6 grudnia 2019 r. z (...) sp. z o.o., od której powód nabył wierzytelność wynikającą z powyższej umowy na podstawie umowy przelewu.

Nakazem zapłaty z 9 sierpnia 2022 r. sygn. akt I Nc 774/22 sąd orzekł zgodnie z żądaniem powoda.

Pozwana A. H. w sprzeciwie od nakazu zapłaty wniosła o oddalenie powództwa w całości i o obciążenie powoda kosztami procesu według norm przepisanych. Zarzuciła m.in. nieudowodnienie zobowiązania, brak legitymacji czynnej powoda i abuzywność postanowień umowy pożyczki.

Wyrokiem z dnia 17 listopada 2022 r. Sąd Rejonowy w Wągrowcu:

1. powództwo oddalił,
2. kosztami procesu obciążył powoda,
3. zasądził od powoda na rzecz pozwanej 917 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za czas od uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

Apelację od wyroku wniósł powód, zaskarżając go w całości.

Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

- a) naruszenie przepisu art. 129 § 4 k.p.c. w zw. z art. 208 § 1 pkt 4 k.p.c. oraz art. 227 k.p.c. przez ich niezastosowanie przy powziętych wątpliwościach co do treści umowy pożyczki i niezobowiązanie powoda do udzielenia odpowiedzi na sprzeciw czy sprecyzowania żądanej kwoty a zamiast tego arbitralne uznanie, że powód nie wykazał wysokości i zasadności roszczenia;
- b) naruszenie art. 385¹ k.c. poprzez uznanie, iż zapisy umowy pożyczki dotyczące opłaty operacyjnej naruszają interesy konsumenta i stanowią klauzule abuzywne;
- c) naruszenie art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim poprzez jego niezastosowanie, co doprowadziło do odmowy zasądzenia kwot z tytułu pozaodsetkowych kosztów kredytu, podczas gdy koszty mieszczące się w limicie wprowadzonym przez ww. przepis są wyłączone spod możliwości badania, czy stosowne postanowienia stanowią niedozwolone klauzule umowne;
- d) art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim poprzez przyjęcie, że wysokość prowizji, opłaty przygotowawczej i opłaty zawartych w umowie jest niedopuszczalna, podczas gdy łączna kwota powyższych kosztów nie przekracza limitu kosztów pozaodsetkowych zawartych w ww. przepisie;
- e) naruszenie art. 58 k.c. poprzez uznanie, że zapisy umowy zmierzają do obejścia przepisów o odsetkach maksymalnych;
- f) naruszenie art. 385¹ § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 353¹ k.c. w zw. z art. art. 385² k.c. poprzez przyjęcie przez Sąd I instancji, że w umowie wiążącej strony doszło do naruszenia wskazanych przepisów, w sytuacji pełnej akceptacji przez pozwaną warunków umowy w tym wynagrodzenia umownego, opłaty przygotowawczej oraz w sytuacji, gdy postanowienia umowy nie kształtują obowiązków konsumenta sprzecznie z dobrymi obyczajami i nie naruszają rażąco interesów konsumenta;
- g) naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez pominięcie faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sporu, a to faktów wynikających z treści zawartej umowy pożyczki nr (...) z dnia 06.12.2019 r. w zakresie ustalenia warunków związanych z całkowitą kwotą pożyczki oraz całkowitym kosztem pożyczki, a także pozostałymi jej warunkami zaakceptowanymi przez pozwaną a tym samym twierdzenia, że powód nie wykazał wysokości roszczenia z uwagi na kwotę prowizji, co skutkowało oddaleniem;
- h) naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez pominięcie faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sporu, a to faktów wynikających z treści zawartej i zaakceptowanej przez pozwaną umowy pożyczki nr (...) z dnia 06.12.2019r. w zakresie poinformowania pozwanej o możliwości odstąpienia od zawartej umowy bez konieczności wskazania przyczyny a co umożliwiło pozwanej przeanalizowanie zaakceptowanych wcześniej warunków w tym wysokości prowizji i całkowitej kwoty do zapłaty, i ewentualnego odstąpienia a czego pozwana nie uczyniła, przystąpiła natomiast do spłaty zgodnie z harmonogramem;
- i) naruszenie art. 233 k.p.c. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego, a tym samym nieprawidłowe przyjęcie, że kwota prowizji nie może być zaliczona do kwoty pożyczki;

j) naruszenie art. 213 § 2 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i przyjęcie, że wpłaty pozwanej nie stanowią uznania roszczenia co do wysokości.

W związku z powyższymi zarzutami apelujący wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez zasądzenie roszczenia od pozwanej na rzecz powoda zgodnie z żądaniem pozwu oraz zasądzenie na rzecz strony powodowej kosztów procesu za I instancję, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych;
2. zasądzenie od pozwanej na rzecz strony powodowej kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych;
3. z bardzo daleko idącej ostrożności, na wypadek uznania, że Sąd Rejonowy nie rozpoznał istoty sprawy lub że zachodzi konieczność przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości, o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania, pozostawiając przy tym sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

Pozwana nie złożyła odpowiedzi na apelację.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się nieuzasadniona.

Sąd Okręgowy rozpoznał sprawę w postępowaniu apelacyjnym na posiedzeniu niejawnym na podstawie art. 374 k.p.c. uznając, że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne, gdyż strony nie złożyły wniosku o przeprowadzenie rozprawy, nie powołały też nowych faktów i dowodów.

Należy zauważyć, że - w ramach zarzutu obraży art. 233 § 1 k.p.c. - powód wskazał na pominięcie faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sporu wynikających z treści zawartej umowy pożyczki z dnia 06.12.2019 r. w zakresie ustalenia warunków związanych z całkowitą kwotą pożyczki oraz całkowitym kosztem pożyczki, a także pozostałymi jej warunkami zaakceptowanymi przez pozwaną, jak i w zakresie poinformowania pozwanej o możliwości odstąpienia od zawartej umowy bez konieczności wskazania przyczyny, z czego pozwana nie skorzystała, lecz przystąpiła do spłaty zgodnie z harmonogramem.

Odnosząc się do stanowiska skarżącego należy zauważyć, że Sąd Rejonowy miał na uwadze treść umowy, co wynika z treści uzasadnienia, lecz oddalił powództwo uznając, że pozwana w całości spłaciła swe zobowiązanie z tytułu umowy pożyczki, gdyż umowa nie wiązała jej w części dotyczącej obowiązku zapłaty prowizji w kwocie 4500 zł, a jedynie co do zwrotu kapitału wraz z odsetkami umownymi. W konsekwencji jej zobowiązanie wyniosło 5104,55 zł, a zapłaciła dotąd 5503,34 zł. W tych okolicznościach należy uznać, że fakty – zdaniem powoda bezzasadnie pominięte przez Sąd I instancji – nie miały znaczenia w sprawie, skoro kluczową dla rozstrzygnięcia kwestią pozostawała abuzywność postanowienia zastrzegającego prowizję.

Z kolei zarzut obraży art. 233 k.p.c. przez dokonanie dowolnej oceny materiału dowodowego i nieprawidłowe przyjęcie, że prowizja nie może być zaliczona do kwoty pożyczki, nie odnosi się do oceny dowodów, lecz zmierza do zakwestionowania oceny prawnej ustalonych faktów. Abuzywność postanowień umownych jest bowiem rezultatem stosowania prawa materialnego, gdyż sąd – dokonując takiej analizy - kieruje się przesłankami zastosowania norm tego rodzaju, tj. art. 385¹ k.c. i n. Poza tym apelujący, zarzucając błędną ocenę dowodów, nie wskazał ani konkretnych dowodów wadliwie ocenionych ani następstw związanych z zarzucanymi uchybieniami sądu. Z tych względów Sąd Okręgowy przyjął za własne ustalenia faktyczne stanowiące podstawę rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego, a podniesiony zarzut rozpoznał w ramach oceny prawidłowości zastosowania prawa materialnego.

W tak ustalonym w sprawie stanie faktycznym nie doszło do naruszenia norm prawa materialnego wskazanych w apelacji.

W świetle poglądów TSUE sąd krajowy jest zobowiązany do zbadania z urzędu, czy dane warunki umowy wchodzące w zakres stosowania dyrektywy 93/13 mają nieuczciwy charakter. Przepisy kodeksu cywilnego dotyczące nieuczciwych postanowień umownych (art. 385¹ i nast. k.c.) stanowią implementację do krajowego systemu prawnego dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5.04.1993r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich. W wyniku dokonania kontroli warunków umowy z punktu widzenia praw konsumenta Sąd Rejonowy prawidłowo uznał, że postanowienie umowy pożyczki, przewidujące obowiązek poniesienia przez pożyczkobiorcę kosztów pożyczki w postaci wynagrodzenia prowizyjnego w wysokości 4500 zł, stanowi klauzulę niedozwoloną w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c.

W sprawie nie było sporne, że poprzednik powoda zawarł umowę z pozwaną jako konsumentem oraz że przedmiotowe postanowienie mogło podlegać kontroli w oparciu o wskazane uregulowanie, gdyż nie określało głównych świadczeń stron umowy pożyczki. W rozpoznawanym przypadku pozwana została zobowiązana w umowie pożyczki do uiszczenia wynagrodzenia prowizyjnego (choć w apelacji błędnie wskazano także inne, poza prowizją, opłaty). Obowiązek wniesienia prowizji nie został przewidziany w art. 720 § 1 k.c., a zatem nie stanowił głównego świadczenia pozwanej (por. analogiczne stanowisko Sądu Najwyższego co do obowiązku uiszczenia przez posiadacza rachunku bankowego prowizji i opłat związanych z prowadzeniem rachunku bankowego, wyrok z 6.04.2004r., I CK 472/03, LEX nr 125052).

Trzeba nadto podkreślić, że to na powodzie, z mocy art. 385¹ § 4 k.c., spoczywał ciężar dowodu, że postanowienie zostało uzgodnione indywidualnie (co wykluczałoby możliwość oceny jego abuzywności). Pod tym pojęciem rozumie się rzeczywistą możliwość wpływu konsumenta na treść klauzuli (art. 385¹ § 3 zd. 1 k.c.), a zatem nie mogą za takie uchodzić klauzule sporządzone z wyprzedzeniem, bez negocjacji między stronami (tak również: M.Jagielska w: „Europejskie prawo konsumenckie a prawo polskie” pod red. E.Nowińskiej i P.Cybuli, Zakamycze Kraków 2005, s.83-84). Ustawodawca przewidział przy tym w art. 385¹ § 3 zd. 2 k.c. domniemanie, w myśl którego nie są indywidualnie uzgodnione te postanowienia, które zostały przejęte z wzorca zaproponowanego przez kontrahenta. W niniejszej sprawie umowę zawarto właśnie według wzorca zaproponowanego przez poprzednika prawnego powoda, na co wyraźnie wskazuje posłużenie się gotowym formularzem używanym przy zawieraniu tego rodzaju umów w ramach działalności gospodarczej. Formularz został jedynie uzupełniony kwotami pożyczki i opłaty dodatkowej z odsetkami. Przyjąć należy w tej sytuacji, że pozwana miał wpływ jedynie na skorzystanie z takiej usługi, a nie na treść związanych z nią postanowień umownych.

Wbrew stanowisku skarżącego nie wyłącza możliwości oceny przedmiotowych postanowień umownych z punktu widzenia art. 385¹ § 1 k.c. okoliczność, że pozwana przystępując do umowy wyraziła na nie zgodę. Skarżący nawiązuje tym samym do wynikającej z art. 353¹ k.c. zasady swobody umów. Trzeba jednak zauważyć, że już w treści powyższego przepisu wyznaczono granice swobody umów stanowiąc, że strony zawierające umowę mogą co prawda ułożyć stosunek prawny według swego uznania, ale tylko tak, aby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze stosunku), ustawie ani zasadom współżycia społecznego. Jednym z ustawowych ograniczeń kompetencji stron do swobodnego kształtowania treści zobowiązań umownych są właśnie przepisy dotyczące klauzul abuzywnych zawarte w art. 385¹ – 385³ k.c. Umowa obejmująca postanowienie niedozwolone jest więc – z punktu widzenia art. 353¹ k.c. – umową, której treść sprzeciwia się ustawie (tak również m.in. P.Machnikowski, „Swoboda umów wg art. 353¹ k.c. Konstrukcja prawna”, Warszawa 2005, s.187-188; Cz.Żuławska, „Zasady prawa gospodarczego prywatnego”, Warszawa 1999, s. 63). Do istoty instytucji klauzul abuzywnych należy zaś badanie przez sąd, czy określone postanowienia włączone do umowy – ważnie i skutecznie zawartej – są wiążące dla konsumenta z uwagi na kryteria określone w art. 385¹ k.c. Sąd I instancji nie zakwestionował samej dopuszczalności pobierania analizowanej prowizji, uznał natomiast, że w okolicznościach niniejszej sprawy jest ona sprzeczna z dobrymi obyczajami i narusza interes

konsumenta z uwagi na jej wysokość, rażąco wygórowaną w porównaniu z kwotą pożyczki faktycznie otrzymaną przez pozwaną, a zatem nie mającą charakteru ekwiwalentu za usługi świadczone na rzecz pożyczkobiorcy.

Dla uznania klauzuli umowy za niedozwoloną w rozumieniu art. 385¹ k.c. konieczne jest kumulatywne spełnienie przesłanek: kształtowania praw i obowiązków konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami oraz rażącego naruszenia interesów konsumenta. „Rażące naruszenie interesów konsumenta” oznacza nieusprawiedliwioną dysproporcję praw i obowiązków na jego niekorzyść w określonym stosunku obligacyjnym. Chodzi zatem o zachwianie równowagi kontraktowej wyrażające się w tym, że kontrahent konsumenta zastrzega dla siebie nadmierne korzyści lub uprzywilejowaną pozycję, wyraźnie i w znacznym stopniu przewyższające korzyści uzyskane przez konsumenta lub pod innym względem znacznie pogarszające sytuację konsumenta (tak również: wyrok Sądu Najwyższego z 13.07.2005r., I CK 832/04, LEX nr 159111; J.Rajski, „Prawo o kontraktach w obrocie gospodarczym”, Warszawa 2002, s.194). Określenie „rażąco” należy przy tym interpretować jako znaczne odbieganie przyjętego uregulowania od zasad uczciwego wyważenia praw i obowiązków. Przy ocenie dysproporcji świadczeń w zobowiązaniach wzajemnych należy brać zaś pod uwagę nie tylko formalną równość praw i obowiązków stron, ale i równość materialną (tak również: M.Jagielska, op.cit. s.88-89; K.Zagrobelny, Kodeks..., s.910; E.Rutkowska, „Niedozwolone klauzule umowne w bankowym obrocie konsumenckim”, Pr.Bankowe 2002/7-8/66; M.Skory, „Klauzule...”, s.171). Z kolei „działanie wbrew dobrym obyczajom” w zakresie kształtowania treści stosunku obligacyjnego wyraża się w tworzeniu przez partnera konsumenta takich klauzul umownych, które zmierzają do niedoinformowania, dezorientacji, wywołania błędnego przekonania u klienta czy wykorzystania jego niewiedzy lub naiwności. Za istotę dobrego obyczaju uznaje się szeroko rozumiany szacunek dla drugiego człowieka, a zatem sprzeczne z dobrymi obyczajami jest naruszanie usprawiedliwionego zaufania drugiej strony umowy (tak: M.Jagielska, op.cit. s.87; J.Haberko, „Nieuczciwe klauzule umowne w umowach konsumenckich zawieranych przy użyciu wzorca”, Przegląd Sądowy 2005/11-12/s.101; K.Zagrobelny, Kodeks..., s.910). Także naruszenie dobrych obyczajów w kontekście art. 385¹ § 1 k.c. zazwyczaj jest związane z tworzeniem takich klauzul umownych, które godzą w równowagę kontraktową stron (por. Sąd Najwyższy w: wyroku z 27.10.2006r., I CSK 173/06, LEX nr 395247; cyt. wyroku z 13.07.2005r., I CK 832/04).

Przenosząc powyższe uwagi ogólne na grunt niniejszej sprawy należy zauważyć, że opłata dodatkowa w postaci prowizji, którą obciążono pozwaną, wyniosła 4500 zł, co stanowiło aż 100 % wartości kwoty pożyczki, którą pozwana – po potrąceniu opłaty dodatkowej – otrzymała od poprzednika powoda w wykonaniu umowy. Gdyby doliczyć do tego odsetki tzw. kapitałowe, a więc należne powodowi za czas trwania umowy, oznaczałoby to, że w związku z pożyczką w realnej wysokości 4500 zł, którą pozwana zaciągnęła na 30 miesięcy, nałożono na nią koszty przekraczające kwotę udzielonej pożyczki, gdyż pozwana zobowiązała się zwrócić pożyczkodawcy w ratach 9 604,55 zł (par. 1 pkt 4 umowy). Słuszne było w tej sytuacji założenie Sądu I instancji, że opłata dodatkowa w postaci prowizji została tak skalkulowana, aby przynieść pożyczkodawcy środki wyższe niż te, które uzyskałby pobierając odsetki maksymalne, przewidziane w art. 359 § 2² k.c. Tymczasem to odsetki kapitałowe, w wysokości limitowanej przez ustawodawcę, pełnią funkcję wynagrodzenia za korzystanie z cudzego kapitału. Skarżący nie może rekompensować sobie ustalonego w umowie, niskiego poziomu tego wynagrodzenia prowizją, gdyż to nie ona powinny stanowić źródło zysku z umowy pożyczki. Omawiana opłata winna odpowiadać kosztom poniesionym przez przedsiębiorcę na czynności, za które w umowie przewidziano ich pobranie, a więc czynności związane z zawarciem umowy, a tego nie wykazano.

Kwestionując ocenę Sądu I instancji dotyczącą abuzyjności opłaty prowizyjnej skarżący nie przytoczył w apelacji argumentów na poparcie swego stanowiska.

Należy zauważyć, że jest faktem powszechnie znanym, że instytucje parabankowe zajmują się udzielaniem pożyczek osobom, które nie mają zdolności kredytowej w bankach, co skutkuje ponoszeniem przez tego rodzaju instytucje rynku finansowego znacznie wyższego ryzyka, niż w przypadku banków. Już tylko z tej przyczyny koszty udzielania pożyczek przez tego rodzaju instytucje są wyższe niż w przypadku pożyczek bankowych. W tym przypadku prowizja nie stanowi zatem wynagrodzenia za korzystanie z kapitału (gdyż tego rodzaju wynagrodzeniem są odsetki), ale przede wszystkim za ryzyko udzielenia pożyczki. Nie może jednak być ukształtowana w sposób naruszający prawa konsumenta. W niniejszej sprawie powód nie przedstawił przesłanek uzasadniających pobranie kwoty 4500 zł z tytułu prowizji. W

takiej sytuacji Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu I instancji w kwestii braku ekwiwalentności wskazanego obciążenia i oferowanych za nie usług.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim należy zauważyć, że obecnie ukształtowała się wykładnia tego przepisu, która wykracza poza ramy wskazane w uzasadnieniu projektu nowelizacji tej ustawy. Uznaje się bowiem, że nawet zgodność wyliczenia z wzorem matematycznym określonym w art. 36a u.k.k. i określenie w ten sposób maksymalnej kwoty kosztów kredytu dopuszczalnej normatywnie dla danego kredytu nie wyklucza abuzywności konkretnych postanowień umownych, które muszą być oceniane ad casu. Okoliczność, że obowiązuje ustawowy limit kosztów pozaodsetkowych nie wyłącza kontroli konkretnych postanowień wzorca umowy, które odnoszą się do takich kosztów, pod kątem skuteczności ich wprowadzenia do stosunku prawnego oraz pod względem ich abuzywności (por. T. Czech, „Limit pozaodsetkowych kosztów kredytu konsumenckiego”, M.Pr.Bank., 2016, nr 2). Takie stanowisko w tożsamych z niniejszą sprawach wyraził Sąd Najwyższy w uchwałach z dnia 26 października 2021 r., III CZP 42/20 i z dnia 27 października 2021 r., III CZP 43/20, a Sąd Okręgowy stanowisko to podziela i zgadza się z argumentacją przedstawioną w ich uzasadnieniach.

Wszystkie przesłanki zastosowania art. 385¹ k.c. zostały w sprawie spełnione. Sąd Rejonowy w uzasadnieniu wyroku wskazał rzeczowe oraz logicznie i faktycznie uzasadnione argumenty wskazujące na niedozwolony charakter wspomianej klauzuli umownej, które Sąd odwoławczy uznaje za prawidłowe. W apelacji nie przedstawiono przekonujących kontrargumentów.

Podsumowując, w sprawie nie wykazano, że analizowane postanowienie stosowanego przez poprzednika powoda wzorca umownego dotyczące pozaodsetkowych kosztów pożyczki pozostawały w związku z rzeczywistymi kosztami ponoszonymi przez przedsiębiorcę na czynności związane z zawarciem umowy. Skoro przedmiotowe postanowienie umowy pożyczki stanowi niedozwoloną klauzulę, to zgodnie z art. 385¹ § 1 k.c. nie wiąże pozwanej i nie jest ona zobowiązana do zapłaty wynikających z tych postanowień opłat i kosztów. W tym stanie rzeczy pozwana – wobec treści art. 385¹ § 2 k.c. – była zobowiązana do zwrotu powodowi z tytułu pożyczki jedynie tej kwoty, która rzeczywiście została jej wypłacona na podstawie umowy (nazywanej w umowie (...)) oraz ustalonych w umowie odsetek kapitałowych, do czego – w świetle dokonanych ustaleń w sprawie – już doszło.

W sytuacji, gdy pozwana w całości spłaciła swe zobowiązanie wynikające z umowy pożyczki, bez znaczenia okazał się zarzut obrazy art. 213 § 2 k.p.c. przez jego niezastosowanie i przyjęcie, że wpłaty pozwanej nie stanowią uznania roszczenia co do wysokości. Z tych względów nie doszło też do naruszenia art. 129 § 4 k.p.c. w zw. z art. 208 § 1 pkt 4 k.p.c. oraz art. 227 k.p.c. przez ich niezastosowanie.

Mając przedstawione okoliczności na względzie Sąd Okręgowy oddalił apelację powoda jako niezasadną na podstawie art. 385 k.p.c.

Pozwana reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika nie złożyła odpowiedzi na apelację, więc Sąd Okręgowy nie rozstrzygnął o kosztach postępowania apelacyjnego.

/-/ Karolina Obrębska